

ELIOTŲ Dinastija

KETVIRTA KNYGA

Knygute.lt

ELIOTŲ DINASTIJA

KETVIRTA KNYGA

Emilie Rose
MYLĖTI - DRAUDŽIAMA

Kathie DeNosky
PAVOGTA AKIMIRKA

Maureen Child
UŽ KABINETO DURŲ

Elektroninę versiją parengė Knygute.lt, 2018

Versta iš: Emilie Rose, Forbidden Merger, 2006 © Emilie Rose, 2006

Versta iš: Kathie DeNosky, The Expectant Executive, 2006
© Kathie DeNosky, 2006

Versta iš: Maureen Child, Beyond the Boardroom, 2005
© Maureen Child, 2005

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su „Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

Visos teisės į šį kūrinį saugomos. Šį leidinį draudžiama atkurti bet kokia forma ar būdu, viešai skelbti, taip pat padaryti viešai prieinamą kompiuterių tinklais (internete), išleisti ir versti, platinti jo originalą ar kopijas: parduoti, nuomoti, teikti panaudai ar kitaip perduoti nuosavybėn be raštiško leidėjo sutikimo. Už draudimo nepaisymą numatyta teisinė atsakomybė.

©Ksenija Bessonova, vertimas iš anglų kalbos, 2008

©Alina Birbalaitė, vertimas iš anglų kalbos, 2008

©Jurgita Vaitkutė, vertimas iš anglų kalbos, 2008

©Ana Gorbatova, knygos dizainas, 2018

© Shutterstock.com, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2018

ISBN 978-609-03-0415-0

Elektroninę versiją parengė Knygute.lt, 2018

TURINYS

Emilie Rose

MYLĚTI - DRAUDŽIAMA

Kathie DeNosky

PAVOGTA AKIMIRKA

Maureen Child

UŽ KABINETO DURŲ

Emilie Rose

MYLĖTI - DRAUDŽIAMA

PIRMAS SKYRIUS

Nejaugi tas vaikinąs prie baro stengiasi ją suvilioti?

Negali būti.

Tokie kaip jis nerodo pernelyg daug dėmesio į ją pa-našioms moterims. Juodi dalykinio stiliaus bateliai, pu-silgių plaukų galai užriesti į apačią, plokščia krūtinė – retai kuriam vyrui toks reginys gali sukelti testosteronų audrą. Tiesa, šis skiriasi iš kitų. Tikrai. Tačiau mergina neturėjo laiko linksmybėms ir žaidimams.

Obrė Holt žvilgtelėjo į laikrodą. Atvyko valanda anksčiau, kad priprastų prie naujos aplinkos. Iki sutartų pietų dar buvo likusi keturiasdešimt viena minutė, tad laiko buvo į valias ir ji galėjo peržvelgti klausimus. Obrės tėvas pageidavo, kad ji užduotų juos Lijamui Eliotui, Eliotų leidybos korporacijos finansinių reikalų vadovui, pagrindiniam Holtų įmonės, kuri priklauso jos tėvui ir darbdaviui, varžovui. Eliotų leidybos korporacijoje kažkas vyksta, bet niekas nežino kas.

Aišku, Obrei būtų labiau patikę susitikti įprastoje aplin-koje, bet ji norėjo, kad Lijamas Eliotas jaustųsi saugiai ir patogiai. Gal čia jis praras budrumą ir prasitars, kas vyksta korporacijoje. Obrė nemėgo pešti informacijos iš

savo konkurento prisidengusi tokiu abejotinu pretekstu kaip reklaminiis konfliktas, bet norėjo įrodyti tėvui esanti šio to verta, todėl privalėjo žaisti pagal jo taisykles. Kad ir kaip jai tai nepatiko, teko nusileisti ir pasistengti – taip buvo įpratusi.

Lyg užhipnotizuota Obrė vėl pažvelgė į vyrą prie baro. Šis stovėjo atsukęs nugarą, tad naudodamasi proga ji ėmė atvirai jį nužiūrinėti. Pradėjo išblizgintais batais, paskui kilo aukštyn neseniai išlygintomis pilkomis kelnėmis, pasiekė sėdmenis ir vėl aukštyn tamsiai mėlynais marškiniais, kurie neabejotinai buvo pasiūti pagal užsakymą, nes idealiai tiko. Vyras buvo trumpais tankiais šviesios spalvos plaukais. Obrė suprato, kad čia jau stilisto, o ne paprasto kirpėjo padirbėta.

Staiga jų žvilgsniai susidūrė veidrodyje už baro. Sučiupta nusikaltimo vietoje mergina išraudo, o jis puse lūpų šyptelėjo ir atsisuko. *Vaje*. Šiam gražuoliui tikrai nereikia ieškoti moterų bare. Jos turbūt ir taip miniomis traukia paskui jį.

Įspūdingasis blondinas pūpsančiais raumenimis pakėlė taurę tarsi sakydamas *! sveikata*.

O, Dieve! Obrei užgniaužė kvapą. Per dvidešimt devynerius savo gyvenimo metus mergina ne kartą buvo pakliuvusi į tokią padėtį, kai ją kas nors bandė suvilioti. Retkarčiais leisdavo kokiam džentelmeniui nupirkti jai taurę gėrimo. Bet dar *niekada* netroško apsinuoginti prieš vyrą, kurį matė tik sekundę ir kurio visai nepažino-

jo. Šis mėlynų akių žvilgsnis ją įkaitino ir sužadino norą nusimesti visus drabužius. Čia. Tenai. Bet kur. Kuo greičiau, tuo geriau. Vyras uždegė joje norą įgyvendinti laukines fantazijas, apie kurias išdrįsdavo pasvajoti tik prisidengusi savo vienišo buto tamsa.

Gaila, bet Obrė nebuvo iš tų moterų, kurios įgyvendina savo fantazijas. Ir ypač su bare sutiktu nepažįstamuju.

Vyras pajudėjo jos link. Lyg slalomo trasa besileidžiantis slidininkas jisėjo lengvai laviruodamas tarp stalų, padavėjų ir klientų. Elegantiškas, ryžtingas, atletiškas. Merginos širdis daužėsi taip smarkiai, kad beveik užgožė airiško baro lankytojų klegesį. Obrė nurijo seiles.

– Ar galiu prie jūsų prisėsti?

Negali būti! Jo balsas buvo žemas, o pečiai išties platūs.

– Aš... hm, aš su kai kuo susitinku... netrukus.

Velnias.

– Su vaikinų?

– Ne.

– Tai gal galėčiau pabūti su jumis, kol ateis jūsų draugas? Čia pilna žmonių.

Tikrai? Obrė greitai nužvelgė ilgoje siauroje patalpoje esančius staliukus. Visur užimta. O prie baro buvo vietos tik stovėti. Matyt, žmonių prisirinko, kol ji susikaupusi analizavo klausimus.

Ei, Obre Holt, ar kada nors dar sutiksi tokį vyrą?!

Ji paskubomis susirinko savo popierius ir sugrūdo į portfelį.

– Prašom. Man dar liko, – ji žvilgtelėjo į laikrodą, – maždaug trisdešimt devynios minutės.

Žybtelėjo balti lygūs vyro dantys.

– Maždaug?

Obrė nuslopinu nepasitenkinimą. *Dar kvailiau negalėjai pasakyti, Obre?*

– Taip.

Vyras per ranką permestą kostiumo švarką pakabino ant aukštos kabyklos ir klestelėjo priešais. Jo keliai susilietė su josios. Šis trumpas prisilietimas nutvilkė ją lyg žaibas ir įsielektrinusi nervų sistema sugaudė it perkrauti elektros laidai.

Jos manymu, vyras buvo maždaug šešių pėdų ūgio. Turėdamas tokį kūną ir veidą tikrai galėtų pozuoti lengvojo kultūrizmo žurnalams. Tualetinis vanduo virpino uoslę. Kedras? Sandalmedis? Obrei nepavyko nustatyti prekės ženklo, vadinasi, gamintojai nesireklamavo Holtų žurnale.

– Jūs retai čia būnate.

Tai nebuvo klausimas. Ji mielai paskęstų tose Karibų jūros mėlynumo akyse.

– Užsukau pirmą kartą. Jūs į šį barą dažnai ateinate?

Jis linktelėjo galvą.

– Čia gardžiausi airiški sumuštiniai su mėsa visame Niujorke.

– Airiški sumuštiniai su mėsa?

Šiandien tu ne pati geriausia pašnekovė, Obre?

– Kumpis, aštri pipirinė dešra, daniškas sūris *Havarti*, airiška duona ir vyno raudonumo mišrainės padažas – skanumėlis. O jei nebijai apsilaižyti pirštukų, gali paragauti minkštų ir sultingų Gineso šonkauliukų.

Ji taip pat buvo minkšta ir sultinga. Girdėti jį kalbant beveik prilygo ekstazei. Balsas buvo gana tylus ir šiurkštokas. Norėdama jį išgirsti mergina pasilenkė į priekį ir gležni plaukeliai ant jos odos pasišiaušė. Jokio ypatingo akcento neišgirdo, tad buvo sunku nustatyti, iš kur jis kilęs. Manhatane gyveno daugybė iš svetur atvykusių žmonių.

– Turėsiu tai omeny užsisakydama maisto.

– Taip ir padarykite, – pamerkė akį vyriškis.

Nuo to žvilgsnio iš po žvilgančių blakstienų jai norėjosi išsitraukti pudrinę ir patikrinti, ar kartais jai nevarva seilė. Tačiau mergina tik apsilaižė sausas lūpas. Ar ant jų dar liko nors kiek dažų? Be jų Obrė atrodo tarsi be lūpų.

– Jūs kažkur netoliese dirbate?

– Pakankamai toli, kad bendradarbiai nesekiotų pas-kui. Kai išeinu iš biuro, noriu jaustis *tikrai* iš jo išėjęs, jei suprantate, ką noriu pasakyti. – Jo veidą iškreipė grimasa, tačiau ji vyrui tiko. O gal, kai esi apdovanotas tokiu

veidu, bet kuri išraiška atrodo gražiai.

– Visiškai jus suprantu. Kartais būna dienų, kai noriu rėkdama bėgti iš savo kontoros ir niekada nebegrįžti.

Obrė neklausė, kuo šis vyras vardu, ir pati neketino prisistatyti. Svajonių vyriškis priėjo tik todėl, kad norėjo prisėsti. Turbūt jie niekada daugiau nebepasimatys. Ši mintis visiškai prislėgė.

– Kuo užsiimate? – paklausė vyras.

Obrė dvejojo, nes kartą jau buvo nusvilusi nagus manydama, kad vyras ja domisi. Bet tada ji tebuvo įrankis, kuriuo pasinaudojus bandyta greitai gauti darbą tėvo kompanijoje.

– Esu visų galų meistrė. Užsiimu tuo, kas tuo metu reikalinga. O jūs?

– Kremtu skaičiukus.

Manhatane tai galėjo reikšti ir brokerį, dirbantį Volstryte, ir buhalterį. Vis dėlto Obrė negalėjo kaltinti jo slapukavimu, nes ir pati nebuvo visiškai atvira. Prie stalo priėjo padavėja.

– Ar jau išsirinkote?

Svajonių vyriškis pažvelgė jai į akis ir paklausė:

– Ar galiu jus pavaišinti gėrimu, kol laukiame savo susitikimų?

Darbo metu Obrė niekada negerdavo. Bet lygiai taip pat niekada nebandė išgauti informacijos iš savo varžovo. Tai prisiminusi ji pajuto burnoje kartų prieskonį, o

skrandyje kažkas nemaloniai dilgtelėjo. Dar buvo likusios dvidešimt dvi minutes iki tos begėdiškos užduoties pradžios.

– Žinoma. Ačiū. Norėčiau martinio su citrina.

Vyriškis užsisakė *Woodford Reserve* viskio ir padavėja pasišalino. Tada jis pasilenkė į priekį ir padėjo rankas ant stalo. Obrė pažvelgė į pirštus: manikiūro pėdsakų nematyti, bet aštrių kampų taip pat nėra. Kaip ir vestuvinio žiedo. Koks būtų jausmas, jei šios rankos glostytų jos odą? *Stop!*

– Tai ką jūs labiau mėgstate: cukrų ar rūgštelę?

Klausimas Obrę suglumino. O gal aiškias mintis drumstė įsiaudrinę hormonai?

– Būna su cukrumi ant taurės briaunų. O ir pats gėrimas gali būti rūgštus arba saldžiarūgštis, – paaiškino vyras. – Koks jums labiau patinka?

Na jau tikrai, Obre, atsibusk.

– Toks, kokio tą minutę man trūksta. Esu lanksti.

Jo akyse žybtelėjo išdykėliškos kibirkštėlės.

– Nė kiek tuo neabejoju.

Nuo šios užuominos Obrę nutvilkė karštis.

– Turėjau omeny darbą.

– Aš taip pat, – jis sučiaupė lūpas, lyg norėdamas nuslėpti šypsena, bet akyse tebežaidė šelmiškos ugnelės.

Žinodama, kad už kelių minučių jos laukia dalykinis susitikimas ir nėra jokios galimybės nuklysti pernelyg

toli, ji įsidrąsino atsakyti į jo atvirą flirtą.

– Neabejoju, kad esate nepaprastai ištvermingas. Darbe.

Vyras prisimerkė.

– Taip. Garsėju gebėjimu retkarčiais dirbti per naktį. Man svarbu geras rezultatas.

Obrei suspaudė širdį. Galėjo lažintis, kad vyriškis daugybę laiko praleidžia su moterimis. Buvo juntamas jo vyriškas pasitikėjimas. Visiškai kitoks nei tų slidžių neskoningų apsimetėlių, bandančių prie baro suvilioti moterį. Jo pasitikėjimas jaudino.

Atnešė gėrimus. Kol vyras mokėjo, Obrė nugėrė didelį gurkšnį martinio. Alkoholis užliejo tuščią skrandį su dviguba jėga.

– Tu vyturys ar naktinė pelėda? – paklausė vyras.

– Man patinka dirbti, kai kontoroje nieko nėra, taigi galiu būti ir tas, ir tas. Esu lanks... – prisiminusi, kad tai jau sakė, Obrė užsikirto.

– Lanksti. Taip, tai jau supratau. Turėsi man kada nors pademonstruoti.

Jo spindintis žvilgsnis nuslydo žemyn Obrės kaklu ir pečiais link nedidelės krūtinės, aptrauktos juoda palaidine su joje įsiūta liemenėle. Mergina retai dėvėdavo tikrą liemenėlę. Velnias. Kažkodėl užmiršo turinti plokščią krūtinę, kai jis žiūrėjo taip, tarsi norėtų, kad ji nusimestų dar ką nors, ne tik tą trumpą švarkelį, kurį nusivilko ge-

rokai prišildytame bare. Obrės speneliai įsitempė. Išsiplėtusios vyro šnervės rodė, kad jis tai pastebėjo. Žvilgsnis sugrįžo prie merginos akių. Karštas ir jaudinantis. Toks pasikeitimas užgniaužė Obrei kvapą ir kažkur giliai pilvo apačioje pažadino aistrų verpetą. Apėmė svaigulys, tačiau tuo kaltinti gėrimo negalėjo, nes gurkštelėjo tik kartą.

Mergina prisiminė vieno siaubingo filmo sceną: įsimylėjęliai susitiko restorano tualetu kabinoje ir kaip pamišę paaugliai atsidavė vienas kitam. Tuokart Obrė netikėdama prunkštelėjo. Šiandien ši mintis atrodo ne tik įtikėtina, bet ir viliojanti. Viliojo netgi ją, moterį, pasak paskutinio jos meilužio, turinčią pernelyg daug stabdžių.

Obrė tyliai atsiduso. Niekada jos nebuvo užvaldžiusi tokia stipri trauka, todėl visai suprantama, kad ji niekada ir nepasidavė.

Ji keiktelėjo neteisingą likimą. Kodėl tai dedasi dabar, kai viskas taip beviltiška?

Obre, tavo eilė ką nors pasakyti. Būk šmaikšti. Flirtuok. Bet kai pažvelgė savo svajonių vyrui į akis, jokia mintis neatėjo į galvą. Ji buvo pernelyg suaugusi ir protinga, kad fizinis potraukis atimtų žadą. Ir vis dėlto taip nutiko. Vyras nusišypsojo ir Obrės žvilgsnis nuo jo tiesios nosies nukrypo prie ryškios lūpų linijos. Nedidelis blyškus randelis vinguriavo ant jo išraiškingo smakro.

– Patinka?

– O kodėl turėtų nepatikti? – Obrė nuraudo. Ji *niekada*

neraudonuodavo, o štai šis vyras jau du kartus per penkias minutes priverstė nurausti. Užklupo ją spoksančią į jį. Vėl.

Raukšlelės aplink vyro akis pagilėjo.

– Ar gėrimas skanus?

Obrė mielai būtų pasislėpusi po stalu. Žinoma, jeigu taip padarytų, jis neteisingai suprastų jos ketinimus ir pagalvotų, kad ji užsigeidė dar geriau jį pažintų. Ši mintis turėjo šokiruoti, bet pajuto tik dar labiau sustiprėjusį geismą.

– Ak. Taip, žinoma. Gėrimas nepaprastai skanus. Ir stiprus. – Gal visą kaltę dėl savo kvailumo galima suversti barmenui? Obrė stengėsi atgauti savitvardą, kol dar labiau neapsikvailino.

– Na, o tu kas? Vyturys ar naktinė pelėda?

Vyras atsainiai gūžtelėjo pečiais. Žiburėliai jo akyse vertė Obrę įsitempti.

– Priklauso nuo aplinkybių. Kai kuriuos dalykus geriausiai atlieku anksti ryte. O kartais puikiai sekasi visai prieš pat užmiegant.

Jeigu jos širdis pradės plakti dar stipriau, prireiks gydytojo pagalbos. Kalbėdamas apie seksą jis buvo daug kartų sąmojingesnis.

Obrė, pernelyg ilgai nesusitikinėjai su vyru. Kitaip jo erzinimai nebūtų kėlę noro jį užvaldyti....